

Jeg tror det ikke, og da Udvalget ikke har givet nogen som helst nærmere Begrundelse af denne Kritik, er det vel heller ikke nødvendigt for mig at give nogen nærmere Imødegaaelse. Endvidere fremhæver Udvalget, at den Formulering, som altsaa Ministeren og Landstingsudvalget var kommet til, lagde for megen Vægt paa Straffens Størrelse. Dette er vistnok i og for sig rigtigt, men det ligger i, at Retsplejeloven efter deres System lagde overvejende Vægt paa Straffens Størrelse, og dette Grundsynspunkt har man naturligvis ikke saaledes kunnet forandre i et Landstingsudvalg. Jeg tror derfor, at Ministeren og Landstingsudvalget — og derfor selvfølgelig ogsaa Tinget — er angerløse for den Formulering, den tidligere Vedtagelse har faaet i saa Henseende.

Endnu skal jeg gøre nogle Bemærkninger om enkelte Punkter, der tidligere har været Genstand for særlig Behandling i dette høje Ting. Jeg vil da først sige, at jeg ligesom den ærede foregaaende Taler kan acceptere den Ordning, som er truffet med Hensyn til Amtsfuldmægtiges Adgang til at blive Sagførere. Det, som foreslaas, er jo, at Amtsfuldmægtige kan medregne et Aars Tjeneste paa Amtskontoret i de tre Aars Fuldmægtigtjeneste, som kræves for at opnaa Sagførerbeskikkelse. Man kunde have ordnet Forholdet paa en anden Maade, saaledes som det tidligere har være vedtaget her i Tinget, men jeg for mit Vedkommende kan meget godt acceptere den Ordning, som nu foreslaas fra Folketingets Side.

Endvidere maa jeg udtale min Tilfredshed med, at Reglerne om Ægteskabssager nu er blevet flyttet fra Ægteskabsloven over i Retsplejeloven, hvor de hører hjemme, og særlig vil jeg da gerne udtale min Glæde over, at det efter den nuværende Formulering er blevet tilladt at offentliggøre Dommene i Ægteskabssager, saaledes som jeg flere Gange bestemt har udtalt mig for. Som Formuleringen nu er, foreslaas det, at man skal kunne offentliggøre hele Dommen. Det kan jeg godt gaa med til, men det er ikke nødvendigt efter den Opfattelse, jeg tidligere har gjort gældende. Det, som jeg tidligere har hævdet som absolut nødvendigt af mange Grunde, er Tilladelse til at offentliggøre Domskonklusionen. Jeg kunde dertor ligesom den ærede foregaaende Taler — hvis jeg forstod ham ret — meget vel nøjes med en Bestemmelse om, at det var tilladt at offentliggøre Domskonklusionen, men jeg kan ogsaa meget godt, som jeg tidligere har fremhævet, gaa med til en Adgang til at offentliggøre hele

Dommen, idet jeg tror, at den Diskretion, som maa kræves udadtil, saa af sig selv vil komme gennem den Maade, hvorpaa Dommerne vil affatte Dommene; de vil nøjes med at give Fakta rent skematisk og undlade at gaa ind paa en Udpensling, som kunde vække Skandale.

Jeg glæder mig ogsaa over, at der nu er truffet en Ordning med Hensyn til det Andragende, som Foreningen af yngre Jurister har indgivet om en Lettelse af de unge Juristers, Sagførerfuldmægtigenes, Adgang til at absolvere Prøven for at blive Landsretssagfører. Jeg tror, den Løsning, man er kommet til i det andet høje Ting, er fuldkommen rigtig. Jeg finder, det er rigtigt og naturligt, at man giver de ældre Fuldmægtige, dem, der har to Aars Praksis, Adgang til at øve sig for Landsretten, inden de indstiller sig til Prøven, men paa den anden Side er jeg med den højtærede Minister og Folketinget enig i, at Prøven bør aflægges for Landsretten som den almindelige Ret, og at man ikke kunde tage til Takke med en Prøve, der aflægges for en speciel Ret som Sø- og Handelsretten, der kun har at gøre med en bestemt Klasse Sager, og hvis Dommersæder for største Delen beklædes af Lægmand.

Tilbage har jeg kun det Spørgsmaal, som har været debatteret saa stærkt baade her og i det andet Ting, og som er det eneste, der under det nu foreliggende Lovforslags Behandling har fremkaldt virkelig Meningsforskel i Folketinget, nemlig Spørgsmaalet om Begrænsninger af Retsplejens Offentlighed. Dette Spørgsmaal deler sig i to. Først maa der spørges: I hvilke Tilfælde kan man udelukke Offentligheden, og dernæst: Hvorledes skal man gennemføre Udelukkelsen, naar den overhovedet skal finde Sted? Det sidste af disse to Spørgsmaal var behandlet i det forelagte Lovforslags § 3, hvorefter Forholdet skulde være det, at naar Offentligheden var udelukket, skulde der kun være Adgang for dem, der havde med Sagen at gøre, og dem, der særlig opnaaede Tilladelse hos Rettens Formand. Denne Paragraf er i sin Tid blevet vedtaget i dette høje Ting med alle Partiers Tilslutning, men den er blevet udstemt i Folketinget, idet dog mine Partifæller i Udvalget var herimod; de holdt fast paa Paragraffen. Følgen af, at man saaledes har udstemt Lovforslagets § 3, bliver da, at man fremdeles har den Ordning, som findes i Retsplejelovens § 31, nemlig, at naar Dørene er lukket, er der dog alligevel Adgang for forurettede Personer, Dommere, Øvrigheds-personer, Anklagere, Sagførere og dem, der